

FRANCESC ESTEVE

Municipió per a un nou blaverisme?

“El valencià forma part de la llengua que *no* es pot dir catalana”: així es podria resumir el dictamen que l'Acadèmia Valenciana de la Llengua acordà el 9 de febrer. Malgrat l'exaltació hiperbòlica amb què alguns l'han saludat –no han dubtat a qualificar-lo d’“històric”, “camí equilibrat” i via que “més pot ajudar el valencià a recuperar l'ús social”–, l'única aportació útil del dictamen és que precisa que el valencià forma part de la llengua que en tota la resta de territoris s'anomena catalana. Es just reconèixer que una afirmació tan elemental té una importància notable al País Valencià, ni que siga perquè per primera vegada es trenca l'ambigüitat definitòria des d'una institució de la Generalitat Valenciana. I perquè, en teoria i si el dictamen pren caràcter “oficial”, no hauria de permetre ja el discurs secessionista típicament blaver (“el valencià i el català són llengües diferents”) que ha estat una constant del Govern del PP. No l'hauria de permetre, aclarim-ho, en els termes frontals i barroers que han estat habituals.

Ara bé, allò que prefigura –i avala– el dictamen és un període d'un nou secessionisme més subtil, legalista i de blocatge “onomàstic”. És a dir, que permet i fins i tot justifica encastellar-se en la denominació oficial estatutària i encetar una dinàmica d'obstruir totes les iniciatives unitàries supraautonòmiques a

força d'exigir el nom *valencià* i una versió particularista pròpia en exclusiva. La posició realment “equilibrada” de l'AVL, si realment fos una entitat digna del nom d'acadèmia, hauria estat constatar que *valencià* i *català* són dues denominacions històricament usades i legalment reconegudes. Però mentre que *valencià* se circumscriu al País Valencià, *català* és l'únic nom amb què se'l coneix en l'àmbit científic i acadèmic, en instàncies oficials internacionals i, sobretot, és el que han adoptat unànimement tota la resta de demarcacions territorials on es parla (i no sols el Principat de Catalunya): Andorra, les Illes Balears, Aragó (per a la Franja de Ponent) i l'Alguer. Igualment, hauria estat “equilibrat” proposar que en el nou Es-

“Allò que prefigura –i avala– el dictamen és un període d'un nou secessionisme més subtil, legalista i de blocatge “onomàstic”. És a dir, que permet i fins i tot justifica encastellar-se en la denominació oficial estatutària i encetar una dinàmica d'obstruir totes les iniciatives unitàries supraautonòmiques”

tatut d'Autonomia que es prepara s'incloguessen les dues denominacions com a equivalents.

Doncs bé, l'AVL insisteix just en el contrari. No sols posa tot l'èmfasi a donar l'exclusiva al nom *valencià* “per a designar la llengua pròpia en [sic] la Comunitat Valenciana”, sinó que encoratja a anomenar *valencià* i fins i tot *llengua valenciana* el conjunt de la llengua. I, en efecte, les altres propostes del dictamen s'encaminen a embolicar la troca onomàstica i “reparar”, subratllant-los, uns presumptes greuges al patriotisme valencià de via estreta. Així, en els casos en què la denominació ja està fixada i resolta, l'AVL demana introduir el que eufemísticament anomena “fórmules sincrètiques o similars”, que deuen ser les denominacions barrades o amb guionet del tipus *valencià/català*, si no són acròstics i delícies onomàstiques com *bacavès*, *llemosí* o el rebregat però sempre calorós “la nostra llengua”. Aquestes fórmules sincrètiques s'haurien de generalitzar “en àmbits acadèmics” (Filologia Valenciana/Catalana?, Filologia Bacavesa?) i “fora de l'àmbit lingüístic compartit” (llengua valencianocatalana o llengua llemosina a la Unió Europea?).

La resta del dictamen manté la mateixa posició d'insolvència acadèmica i de submissió al poder polític. Ens assegua-

raven que l'AVL es constituïa per llevar als polítics la potestat de la codificació i de l'onomàstica de la llengua i per transferir-la a instàncies “tècniques”. Ara l'AVL renuncia a dir les coses pel seu nom i ho deixa en mans dels “governos autonòmics implicats, en col·laboració amb el Govern espanyol”.

L'altre fet preocupant, per la *municipió* justificatòria que pot subministrar al PP, és la ideologia que transpuja el dictamen. El català no és vist com una llengua, sinó com “un conjunt de parlars” (2 vegades en el punt 1) i com a “sistema lingüístic” (2 voltes en el mateix punt). L'AVL insisteix en els mites preferits del blaverisme, com la presumpta “inferioritat” i “indignitat” del “valencià” en tant que “dialecte”, cosa que sent la necessitat imperiosa de desmentir sense que faça al cas: “Dins d'eixe conjunt de parlars, el valencià té la mateixa jerarquia i dignitat que qualsevol altra modalitat territorial del sistema lingüístic”. I no tenen cap escrúpol d'apel·lar a “una codificació policèntrica alhora que convergent”, invocant la famosa fórmula de Sanchis Guarnier, mentre desfan el model de llengua que Sanchis havia propugnat: en un text de la màxima formalitat com és un “dictamen” no s'estan d'usar *este* per *aquest*; *conferix* per *confereix*; *dos* per *dues*, *mitat* per *meitat*, etc.

Finalment, en un dels pocs passatges en què parlen de les condicions sociolingüístiques, els “acadèmics” no veuen cap contradicció entre “un context de globalització creixent” i l'abrandament per “disposar de versions *valencianes pròpies*” en els “mitjans de comunicació, productes audiovisuals, aplicacions informàtiques, mercat editorial, texts litúrgics i religiosos” i un etcètera que encara deixen obert amb punts suspensius! Conclusió: ja poden afirmar la unitat de la “llengua compartida” si en l'aplicació pràctica posen totes les barreres a la viabilitat d'una comunitat lingüística real. Lo seu, definitivament, no va més enllà de defensar (o defendre) la genuïtat valenciana, mentre deixen fer al PP...

Francesc Esteve és assessor lingüístic